

Neemia

Introducere

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 10.11; Romani 15.4

1 Corinteni 10.11: Și toate acestea li se întâmplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor.

Romani 15.4: Deoarece toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin încurajarea Scripturilor, să avem speranță.

Introducere la cartea Neemia

Într-un anumit sens cartea Neemia este ultima carte a Vechiului Testament. Cel puțin ea încheie descrierea istorică și cronologică a lui Israel. Este posibil ca cele relatate în cartea profetică Maleahi să se desfășoare într-un timp ulterior, însă nu este sigur. Unii comentatori sunt de părere că Maleahi a rostit profețiile lui deja în timpul lui Ezra.

Cu câțiva ani înainte de apariția publică a lui Neemia, profetul Zaharia a profețit și a întrebat: „Căci cine disprețuiește ziua lucrurilor mici?” (Zaharia 4.10). Când a apărut Neemia era o astfel de „zi a lucrurilor mici”. Nu mai aveau loc minuni mari ca în timpul profetului Ilie sau al profetului Elisei. Nu, era timpul „puterii mici” și al „lucrurilor mici”. Și noi nu mai trăim astăzi în timpul începuturilor creștinismului, când aveau loc minuni și când printr-o predică 3000 de oameni au venit la credință. În scrisoarea deschisă adresată bisericii din Filadelfia se spune despre credincioși: „... pentru că ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu” (Apocalipsa 3.8). Sper că suntem din aceia ca Neemia, care poartă Cuvântul lui Dumnezeu în inimile lor și prețuiesc Numele Domnului mai mult decât orice altceva. Deci cartea este foarte interesantă și pentru creștini, deoarece și ei trăiesc la sfârșitul unei epoci sau cel puțin într-o epocă care merge în întâmpinarea sfârșitului ei. Aceasta face cartea Neemia să fie dublu interesantă. Este cu mult mai mult decât numai un document istoric din timpurile vechi.

Istoria lui Israel este în multe privințe și istoria bisericii creștine. Și aceasta nu numai pentru că apostolul Pavel scrie cu privire la istoria poporului Israel: „Și toate acestea li se întâmplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10.11; compară cu Romani 15.4). Istoria poporului Israel pune o oglindă înaintea noastră a creștinilor.

După ce poporul sub călăuzirea lui Iosua a intrat în țara făgăduită, s-a arătat foarte repede necredincioșia poporului. Moise a poruncit (compară cu Deuteronomul 12), ca ei să caute în țara făgăduită locul, pe care Domnul îl va alege, ca să lase Numele Lui să locuiască acolo. Ajunși în țară, timp de patru sute de ani nimeni nu s-a interesat să caute locul acesta. Dumnezeu ar fi putut să-i spună imediat lui Moise locul, strada și numărul casei, dar El nu a

făcut-o. Și astăzi Dumnezeu caută slujitori credincioși, care doresc să contribuie la lucrul pe ogorul lui Dumnezeu și la construcția Lui. Abia David, omul după inima lui Dumnezeu, se scoală să caute un loc unde Domnul voia să lase Numele Său să locuiască (compară cu Psalmul 132). Abia în timpul fiului lui David, Solomon, se construiește Templul în Ierusalim și se sfințește, și gloria Domnului a umplut casa (în jurul anului 971 înainte de Hristos). Ea părăsește Templul (Ezechiel 10; 11) în timpul domniei ultimului împărat al lui Iuda, Zedechia (597-586 înainte de Hristos) și poporul este dus în captivitatea babiloniană din cauza mării lui necredincioșii. Ierusalimul împreună cu Templul sunt distruse și zidurile dărâmate.

Prin providența lui Dumnezeu în jurul anului 538 înainte de Hristos duhul împăratului păgân persan Cyrus este trezit (Ezra 1.1,5): „el a dat poruncă în toată împărăția sa, chiar în scris, zicând: „Așa spune Cyrus, împăratul Persiei: «Domnul Dumnezeu cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului și m-a rânduit să-I construiesc o casă la Ierusalim, care este în Iuda»” (Ezra 1.1,2). Despre construirea din nou a altarului și a Templului putem citi în cartea Ezra (în jurul anilor 536-516). Această primă reînnoire a avut loc sub conducerea lui Zorobabel, care descindea din generația împărătească, și Iosua, care descindea din generația preoțească. Însă și aici găsim iarăși apariția foarte rapidă a necredincioșiei și delăsarea poporului. După construcția Templului trec aproape șaiszeci de ani până când va reîncepe slujba la Templu prin reînnoirea lui Ezra în orașul sfânt.

Neemia vine în jurul anului 445 înainte de Hristos, în timp ce Ezra era guvernator în Ierusalim. Slujba lui Neemia are mai puțin a face cu Templul și cu altarul și cu slujba la Templu, ci Dumnezeu i-a pus pe inimă să se ocupe cu cetatea Ierusalim și zidurile ei, cu porțile, străzile și casele ei. Lui Neemia îi revenea sarcina să se preocupe cu viața civilă din Ierusalim.

Putem constata cinci puncte remarcabile în istoria lui Iuda:

1. Captivitatea babiloniană
2. Construirea altarului
3. Construirea Templului
4. Restabilirea serviciului la Templu
5. Construirea zidului în jurul cetății Ierusalim

Aceste cinci puncte le regăsim în mod impresionant în istoria Bisericii. În Apocalipsa 17 și 18 vorbește Noul Testament de asemenea despre Babilon, și anume sub forma, că aici este descrisă curva Babilon. Curva Babilon este o imagine a Bisericii Catolice și în sens extins al creștinătății decăzute, care are numele că trăiește, dar este moartă (Apocalipsa 3.1). Nu este nevoie de fantezie mare să identifici în Apocalipsa 17 cetatea de pe șapte dealuri cu Roma. În Apocalipsa 18 se încheie descrierea Babilonului cu cuvintele, că „în ea s-a găsit sângele profeților și al sfinților” (Apocalipsa 18.24). Aceasta ne face să ne gândim la mulții martiri care au murit la începutul Bisericii. Multe secole creștinătatea a fost ținută în robia unui sistem îngrozitor, la care afacerea cu indulgențe era numai un exemplu al grozăviei acestei biserici. În afară de aceasta curva Babilon este descrisă în Apocalipsa 17 cu cuvintele: „Și

femeia era îmbrăcată cu purpură și stacojiu, și împodobită cu aur și pietre prețioase și perle, având în mână și un pahar de aur, plin de urâciuni și de necurățiile curviei ei” (Apocalipsa 17.4). În Apocalipsa 17.15,18 este descrisă apoi influența ei mondială, unde șederea curviei este numită „ape”. (Apa în Biblie este deseori o imagine a națiunilor și a popoarelor). În versetul 18 se spune apoi despre femeie: „Și femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are împărăția peste împărații pământului” (Apocalipsa 17.18). Toate acestea se regăsesc înainte de toate în Biserica Catolică începând din Evul Mediu (parțial până astăzi).

Reforma din secolul 16 era începutul eliberării din această captivitate romană îngrozitoare și a readus creștinilor Cuvântul lui Dumnezeu. Următorul pas a fost, că inimile multor creștini au fost orientate spre altar. Jertfa Domnului a ocupat cu această ocazie locul central. Masa Domnului a venit tot mai mult în centru, și creștinii căutau un loc unde ei puteau serba împreună Cina în afara zidurilor bisericești. Este foarte interesant în această privință că altarul din 1 Corinteni 10 a fost adus în legătură cu Masa Domnului și că și în Vechiul Testament altarul este numit în unele locuri „Masa Domnului” (compară cu Ezechiel 41.22; Maleahi 1.7,12).

Însă nu s-a rămas la „Masa Domnului”, căci după ce a fost construit altarul sub conducerea lui Zorobabel, s-au îngrijit de construirea Templului. Așa a fost și în creștinătate: după ce Masa Domnului a fost iarăși „restabilită”, în continuare s-a gândit tot mai mult la caracterul casei lui Dumnezeu. Adevărul referitor la esența Adunării lui Dumnezeu a ieșit tot mai clar la lumină (în mod deosebit în secolul 19). Mulți au părăsit bisericile mari, ca să se adune laolaltă simplu și modest conform principiilor nou-testamentale (compară cu Faptele apostolilor 2.42; 1 Corinteni 14; Matei 18.20). S-a citit de exemplu 1 Corinteni 3.16 și s-a constatat că și în timpul actual este un templu: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3.16).

Acestui templu al lui Dumnezeu îi aparțin toți credincioșii adevărați. Deci noi nu *mergem* într-un templu, ci noi *suntem* împreună templul lui Dumnezeu. Esența Adunării (Bisericii) ca trup al lui Hristos, ca și casă a lui Dumnezeu, ca templu al lui Dumnezeu și ca mireasă a lui Hristos a trecut tot mai mult pe prim-plan (atunci în secolul 19). S-a gândit din nou împreună, unde este locul unde Domnul Isus voia să lase Numele Său să locuiască. Matei 18.20 a jucat un rol important în această privință: „Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor.” Slujba în cadrul Adunării și în casa lui Dumnezeu a devenit tot mai mult ordonată. Așa cum odinioară Ezra a rânduit serviciul la Templu, la fel s-a început să se gândească împreună „cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu” (compară cu 1 Timotei 3.15). Nu funcțiile oficiale, nu preoții și păstorii ordinați ar trebui să conducă casa lui Dumnezeu, ci fiecare credincios ar trebui să se bazeze pe acțiunea Duhului lui Dumnezeu și să aștepte prezența Domnului înviat. Prin Duhul Sfânt au fost puși bătrâni, slujitori și supraveghetori și ei au fost recunoscuți de poporul lui Dumnezeu (compară cu Faptele apostolilor 20.28; 1 Tesaloniceni 5.12).

Însă aceia care au redescoperit semnificația Mesei Domnului, care au cunoscut că templul lui Dumnezeu constă din toți credincioșii adevărați și care s-au bazat pe acțiunea Duhului lui

Dumnezeu în mijlocul lor și au trăit prezența Domnului, nu s-au oprit la aceste lucruri, ci s-au preocupat cu semnificația „zidurilor” și de trăirea vieții civice în interiorul zidurilor. După ce altarul și templul au fost construite și slujba la templu era organizată, trebuia ca viața zilnică să fie adusă în concordanță cu aceste privilegii mari. În interiorul zidurilor este siguranță, este unitate, acolo se trăiește în adevăratul sens al cuvântului sub fumul și influența altarului și a prezenței lui Dumnezeu. Creștinii credincioși nu merg numai duminica la Adunare (Biserică) sau reprezintă templul lui Dumnezeu numai duminica, ci ei sunt templul lui Dumnezeu în tot timpul săptămânii. Comportarea în casa lui Dumnezeu nu se referă numai la orele de adunare, ci la toată viața noastră. Aceasta era misiunea deosebită a lui Neemia; restabilirea vieții civile în Ierusalim (în interiorul zidurilor). Contraimaginea construirii zidurilor și a cetății Ierusalim în general o găsim în Apocalipsa 21, unde Adunarea (Biserica) este prezentată ca noul Ierusalim și unde noi citim de asemenea despre douăsprezece porți și despre un zid.

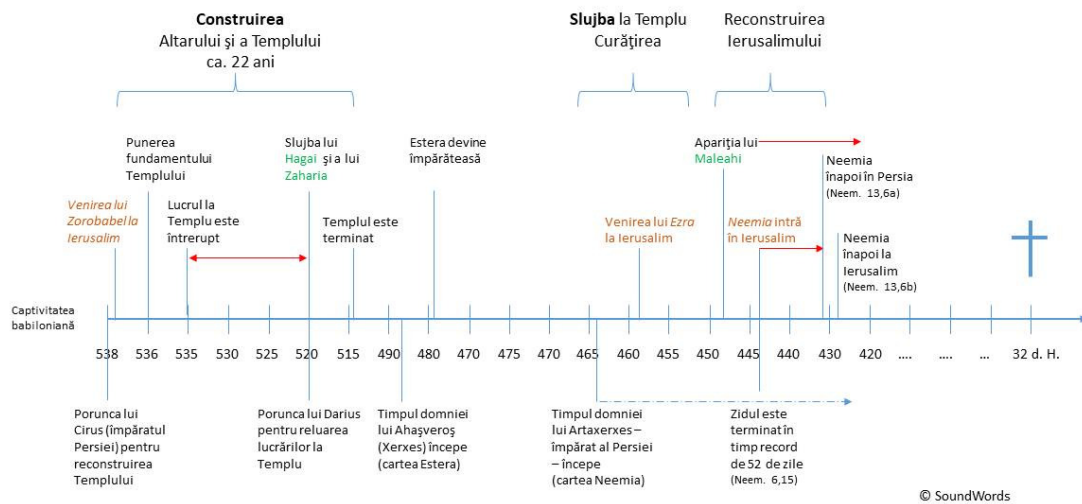
Observăm deci cât de actuală este Biblia, da, cum Biblia se interpretează ea însăși și că noi nu trebuie să forțăm interpretarea modelelor din Biblie prin metode exegetice, ci putem vedea cum Sfânta Scriptură se interpretează singură. În aceasta constă vitalitatea Cuvântului lui Dumnezeu – nu sunt simple istorisiri istorice.

Informații de fond generale

Înainte de a ne ocupa de primul capitol având această schiță istorică în memorie, prezentăm aici unele informații de fond generale referitoare la cartea Neemia:

Timpul / Istoricitatea

- Editarea relatării: aproximativ în anul 430 înainte de Hristos
- Timpul activității lui Neemia: aproximativ 444-430 înainte de Hristos.
- Timpul domniei lui Artaxerxes: 464-424 înainte de Hristos.
- Relatarea începe cu anul al douăzecilea al domniei împăratului Artaxerxes, anul 444 înainte de Hristos.

Tabel cronologic

Documente istorice

Papirusurile Elephantine, care au fost descoperite în anul 1903, confirmă istoricitatea cărții Neemia, deoarece ele amintesc pe Sanbalat (Neemia 2.19) și pe Iohanan (Neemia 6.18; 12.23). Aceste surse ne lasă să știm că Neemia a încetat slujba sa ca administrator von Iudeea înainte de anul 408 înainte de Hristos (din *Die Ryrie-Studienbibel*).

Persoana lui Neemia

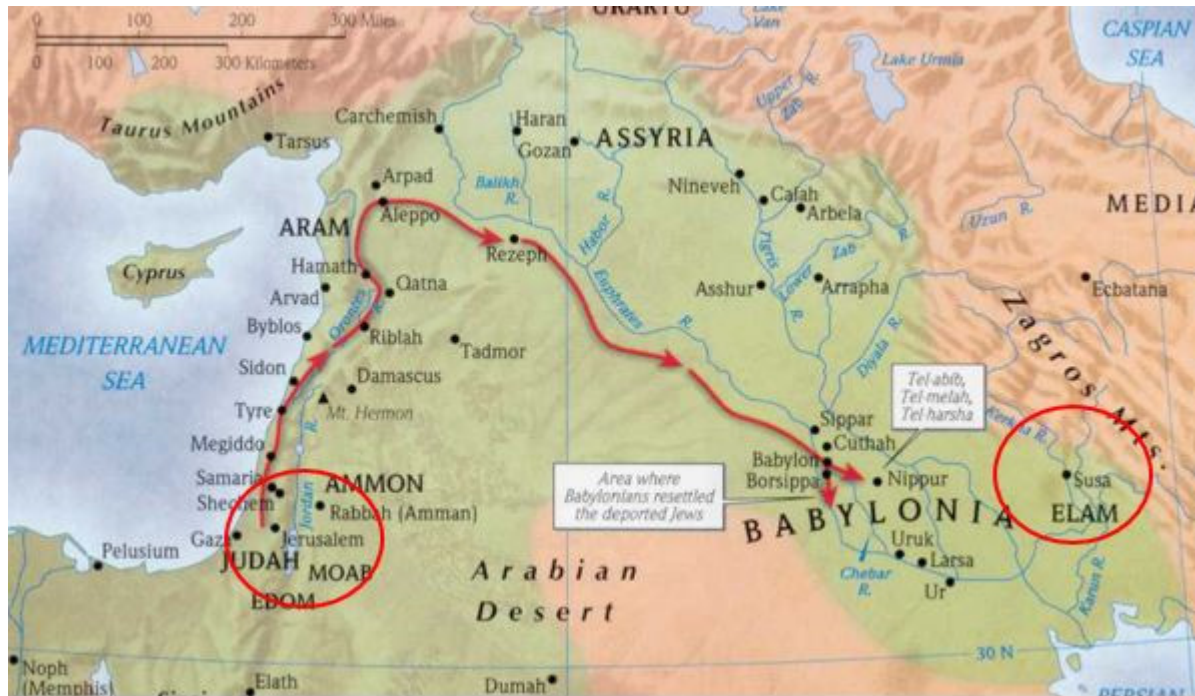
Ca paharnic al împăratului Artaxerxes I Neemia avea atât o poziție de răspundere (el trebuia să constate, că vinul pe care-l bea împăratul nu era otrăvit), cât și o poziție cu multă trecere, căci un slujitor demn de o astfel de încredere era deseori un sfătuitor apropiat. După ce a auzit că zidurile Ierusalimului nu au fost reconstruite, și el a primit permisiunea de la împărat să călătorească la Ierusalim și să înlăture situația dezagreabilă, el a dovedit aptitudinile lui inegalabile de conducător și organizator. După 52 de zile era terminată reconstrucția zidurilor. Ca administrator în Iudeea, Neemia a dovedit modestie, integritate, dragoste de țară, energie, teamă de Dumnezeu și altruism. După 12 ani în această poziție el a fost din nou pentru scurt timp la curtea împăratului Artaxerxes (Neemia 1.1; 13.6) și după aceea s-a reîntors în Iudeea, unde a chemat poporul la pocăință. Multe pasaje din această carte sunt probabil din jurnalul personal al lui Neemia, căci relatarea este fără ocol și foarte plină de viață. Mai multe detalii despre legătura între această carte și cartea Ezra se găsesc în introducerea la cartea Ezra (din *Die Ryrie-Studienbibel*).

„Sunt trei feluri de oameni în lume: din aceia care nu știu ce are loc; din aceia care privesc ce are loc și din aceia care poartă grijă să aibă loc ceva.”

- Neemia = Domnul mângâie
- Neemia, paharnic al împăratului Persiei (Artaxerxes) (Neemia 1.11; 2.1)
- Tirșata (gubernator) (Neemia 8.9; 5.14; 10.1); Neemia dovedește calități de conducător
- Neemia întruchipează viața civilă (nu era preot ca Ezra; nu era Zorobabel, care întruchipa împărăția – cap al poporului); Neemia era un „normal”
- Neemia scrie propria istorie
- Neemia avea o relație strânsă cu Dumnezeu:
 - „Și am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor” (Neemia 1.4).
 - „M-am rugat Dumnezeului cerurilor” (Neemia 2.4; Neemia stătea înaintea împăratului!)
 - „Și împăratul mi le-a dăruit, pentru că mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine” (Neemia 2.8).
 - „Și n-am spus nimănui ce pusese Dumnezeul meu în inima mea” (Neemia 2.12).
 - „Și le-am spus despre mâna Dumnezeului meu, care fusese bună peste mine” (Neemia 2.18).
 - „Dumnezeul cerurilor, El ne va face să reușim; și noi, robii Săi, ...” (Neemia 2.20).
 - „Auzi, Dumnezeul nostru, pentru că suntem disprețuiți” (Neemia 4.4).
 - „Dar ne-am rugat Dumnezeului nostru și am pus strajă împotriva lor, zi și noapte” (Neemia 4.9)
 - „Dumnezeul nostru Se va lupta pentru noi” (Neemia 4.20).
 - „Nu trebuie să umblați în temere de Dumnezeul nostru ...?” (Neemia 5.9; compară cu Neemia 10.32-39; 13.4).
 - „Și acum, Dumnezeule, întărește-mi mâinile!” (Neemia 6.9).
 - „Dar eu n-am făcut așa, pentru că mă temeam de Dumnezeu” (Neemia 5.15).
 - „Și am cunoscut că nu-l trimisese Dumnezeu” (Neemia 6.12).
 - „Pentru ce este părăsită casa lui Dumnezeu?” (Neemia 13.11).
 - „Adu-Ți aminte de mine, Dumnezeul meu, pentru aceasta, și nu șterge faptele mele evlavioase pe care le-am făcut pentru casa Dumnezeului meu și pentru cele de păzit ale ei!” (Neemia 13.14; compară cu Neemia 5.19).

Fundalul cărții Neemia

- Captivitatea babiloniană se terminase
- Aproximativ 49.000 de israeliți s-au întors înapoi la Ierusalim (cartea Ezra)
- Altarul, templul și serviciul la templu erau ridicate, respectiv rânduiește (cartea Ezra)
- Zidurile, casele și străzile erau încă în cea mai mare parte a lor dărâmaturi și cenușă
- Neemia era paharnic la împăratul Persiei și trăia în palatul Susa (Neemia 1.1)
- Distanța Susa-Ierusalim (aproximativ 1300 km linie aeriană)

Poziția geografică